

Arrest

nr. 171 998 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE VOS, die in opvolging van advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 januari 1970.

De verzoekende partij, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 mei 2006, dient op 10 mei 2006 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt dezelfde dag, op

basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat de verzoekende partij eerder in Noorwegen een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 7 juni 2006 sturen de Belgische autoriteiten een brief naar de Noorse autoriteiten waarin wordt verzocht om, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de terugname van de verzoekende partij.

Op 14 juni 2006 aanvaarden de Noorse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 14 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 januari 2009 dient de verzoekende partij tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 6 december 2008 en van 5 januari 2009 onontvankelijk worden verklaard.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 5 januari 2009 onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 februari 2011 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 11 februari 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 30 juni 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 17 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Op 10 oktober 2011

tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 12 december 2011 met nummer 71 699 vernietigt de Raad de beslissing van 5 augustus 2011, waarbij de aanvraag van 17 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 17 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 17 juni 2011 ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 29 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*F.(...), G.(...) (R.R.: (...))
Geboren te Etwii Ngie op 15.01.1970
Nationaliteit: Kameroen
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 02.04.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor F.(...) G.(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 30.10.2013 ingesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker haalt aan dat hij naar België is gevlucht naar aanleiding van problemen in zijn land van herkomst, dat hij op geen enkele wijze (over)last vormt voor de maatschappij en geen strafrechtelijk verleden heeft). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Enig onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de ambtenaar geneesheer niet heeft nagegaan of de stopzetting van de medische/medicamenteuze behandeling omschreven in het standaard medisch getuigschrift een risico inhoudt van de fysieke integriteit van verzoeker, dan wel een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt.

Bij beslissing van 4 november 2013 werd de aanvraag verworpen als ongegrond verwijzende naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zeggende dat:

"(...) Er werden medische elementen aangehaald voor F.(...) G.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 30.10.2013 in gesloten omslag)".

De bestreden beslissing steunt haar conclusie aldus volledig op het verslag van de arts-adviseur.

In het verslag van de adviseur van 30 oktober 2013 werd bevestigd dat de geattesteerde behandeling (medicatie/opvolging) essentieel is. De adviseur stelt verder dat de medicatie en opvolging volgens international SOS beschikbaar is in het land van herkomst. Deze zorgen zijn ook toegankelijk omdat de adviseur meent dat verzoeker toegang heeft tot de arbeidsmarkt zodat hij een inkomen kan verwerven en een verzekering kan afsluiten, minstens zou verzoeker kunnen terugvallen op familie of vrienden voor (tijdelijk) opvang/financiële hulp.

Deze mogelijkheid is echter hypothetisch. In werkelijkheid heeft de art-adviseur geen enkel onderzoek gedaan naar de tewerkstellingskansen, de aanwezigheid van familie/vrienden in het herkomstland, laat staan of die wel bereid/bekwaam zijn om tussen te komen.

"Daarenboven stelt zich de vraag of het verenigbaar is met de menselijke waardigheid om zondermeer te verwachten dat verzoeker zijn behandeling/opvolging moet verzekeren door in zijn toestand werk te gaan werken, zonder enig zich op de tewerkstellingskansen), dan wel te gaan aankloppen bij mensen om te voorzien in zijn (tijdelijke) opvang.

Het advies beperkt blijkbaar het onderzoek omtrent het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.

Het advies onderzoekt echter op geen enkele wijze of een terugkeer geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit blijkt ook uit het besluit van het advies:

"Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland".

Artikel 9ter Vw. bepaalt nochtans zeer duidelijk:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer

er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde".

Aldus dient de ziekte/terugkeer niet alleen onderzocht te worden in het licht van het risico op leven en fysieke integriteit, doch ook op een eventuele schending van artikel 3 EVRM (menselijke waardigheid).

Doordat de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing/overname van het medisch advies van dokter B.(...), de arts-attaché, kan hieruit niet bij wijze van stereotype formulering besloten worden ("derhalve") dat er geen risico bestaat voor schending van de menselijke waardigheid.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. "duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden" (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto.

De motivering moet duidelijk zijn voor de rechtsonderhorige waarvoor de beslissing is bedoeld, m.n. verzoeker (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 150).

De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998). Ook stereotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997).

Reeds eerder werden beslissingen vernietigd omdat de administratie beslissing stijlfomules hanteerde als "om pedagogische redenen" (RvS nr. 48.005, 15 juni 1994) of "het bestaan van dienstredenen" (RvS nr. 44.141, 20 september 1993).

Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Er werd geen enkel onderzoek gedaan naar het risico voor de menselijke waardigheid, zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.

Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

"De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden".

Op grond van de genomen beslissing, noch op grond van het bijgevoegde advies valt uit te maken voor verzoeker waarom zijn terugkeer geen risico zou inhouden op een vernederende of menonwaardige behandeling.

Het aangevoerde middel is dan ook gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, gezien het advies van de

arts-adviseur inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen, een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen.

Verzoekende partij poogt voor te houden dat de arts-adviseur niet is nagegaan of de stopzetting van de behandeling een risico inhoudt, doch deze beschouwingen zijn niet dienstig gezien de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur en van de bestreden beslissing.

Immers heeft de arts-adviseur expliciet gemotiveerd inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het herkomstland van verzoeker.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat er kennelijk in dat 'deze mogelijkheid (inzake de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging) louter hypothetisch zou zijn volgens verzoekende partij en er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de tewerkstellingskansen, en de aanwezigheid en bereidheid / bekwaamheid van vrienden en familie om tussen te komen.

Verzoekende partij haar beschouwingen gaan voorbij aan het geheel van motieven inzake de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging, terwijl verzoekende partij evenmin aantoont dat de door haar bekritiseerde motivering uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens.

In het advies wordt inzake de toegankelijkheid terecht als volgt gemotiveerd:
(...)

Met haar vage beschouwingen toont verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn.

Ook de bewering dat 'de vraag zich stelt of het verenigbaar is met de menselijke waardigheid om zondermeer te verwachten dat verzoeker zijn behandeling/opvolging moet verzekeren door in zijn toestand werk te gaan werken (...) kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat opdat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het loutere feit dat verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in het herkomstland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd. Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

(...)
(R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij poogt vervolgens voor te houden dat "het advies beperkt blijkbaar het onderzoek omtrent het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker. Het advies onderzoekt echter op geen enkele wijze of een terugkeer geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling".

*Verzoekende partij haar beschouwingen missen elke grondslag. Integendeel wordt in het advies uitvoerig ingegaan op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het herkomstland, en wordt door de arts-adviseur besloten dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland vanuit medisch oogpunt. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit in de bestreden beslissing dan ook terecht op grond van dit advies van de arts-adviseur dat:
(...)*

Dit geheel overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat "deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Gezien het uitvoerige onderzoek van de arts-adviseur naar de medische zorgen en opvolging in het herkomstland, vermocht terecht besloten te worden dat er geen grond voor machtiging op grond van artikel 9ter van de wet was en de aanvraag aldus ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekende partij zoekt spijkers op laag water bij haar kritiek als zou er geen onderzoek zijn gebeurd naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, doch kan hierbij geenszins worden gevolgd. Verzoekende partij heeft geen belang bij haar kritiek, die voorbijgaat aan het geheel van de motieven van het advies en van de bestreden beslissing. De voorgehouden schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch van de motiveringsplicht kan worden aangenomen.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9ter en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing in feite en in rechte ondersteunen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing worden de feitelijke overwegingen

weergegeven. Zo stelt de verwerende partij dat het medisch probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer die in een gesloten omslag bij de bestreden beslissing ter kennis is gebracht. Derhalve stelt de verwerende partij dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. Tevens motiveert de verwerende partij over de door de verzoekende partij neergelegde documenten die geen betrekking op haar medische situatie. De verwerende partij stelt dat er een duidelijk onderscheid bestaat tussen twee verschillende procedures, met name artikel 9ter voor mensen met een medische aandoening en artikel 9bis voor mensen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden en om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. De ingeroepen niet-medische elementen vallen dus buiten de medische context van artikel 9ter en de verwerende partij kan hier geen verder gevolg aan geven.

In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust.

De ambtenaar-geneesheer bracht op 30 oktober 2013 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekende partij:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.06.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Het medisch getuigschrift d.d. 2001 en 15/05/2001 opgesteld door dr. O.(...) J. B.(...), arts in Kameroen: arteriële hypertensie en diabetes mellitus. De behandeling zou onmogelijk zijn in Kameroen.*
- Het medisch getuigschrift d.d. 18/09/2009 opgesteld door dr. V.(...): diabetes mellitus sinds 1998. Nu worden goede waarden van glycemie genoteerd. Microalbuminurie is aanwezig,*
- Het medisch getuigschrift d.d. 30/08/2010 opgesteld door dr. B.(...), huisarts: diabetes, arteriële hypertensie, myopie en astigmatisme.*

- Het standaard medisch getuigschrift d.d. 25/04/2011 ingevuld door dr. B(...): diabetes, arteriële hypertensie, myopie en astigmatisme.
- Het medisch getuigschrift d.d. 06/06/2012 opgesteld door dr. B(...): diabetes, arteriële hypertensie, myopie en astigmatisme.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 06/06/2012.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 43-jarige man lijdt aan een diabetes mellitus, een arteriële hypertensie, een myopie en een astigmatisme.

De betrokkene neemt volgens het getuigschrift d.d. 06/06/2012 volgende medicamenteuze behandeling: amlodipine, simvastatine (Zocor®), lisinopril (Zestril®), metformine (Glucophage®), bisoprolol+hydrochlorothiazide (Emcoretic®) en insuline 30IE+ insuline-isofaan 70IE (Humuline® 30/70).

Ik beschouw zijn medicamenteuze behandeling en de mogelijkheid tot opvolging door een endocrinoloog, een oftalmoloog en een cardioloog als essentieel.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

*Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:
Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):*

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 27/06/2013 met uniek referentienummer CM-2927-2013.

(2) Informatie afkomstig van International SOS1 van 03/07/2012 met uniek referentienummer BMA-4140.

De medicamenteuze behandeling met metformine, lisinopril, simvastatine, amlodipine, hydrochlorothiazide en een combinatie van insuline en insuline-isofaan zijn beschikbaar volgens (1). Amlodipine en bisoprolol zijn beschikbaar volgens (2).

De opvolging door een oftalmoloog is mogelijk volgens (1). De opvolging door een endocrinoloog en een cardioloog is mogelijk volgens (2).

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 29/10/2013:

Algemeen gezien zijn de zorgen minder duur in de openbare ziekenhuizen (waar een consultatie 700 FCFA of 1.07€ kost) dan in de privé-ziekenhuizen (waar een consultatie gemiddeld 10 000 FCFA of 15.24€ kost). De prijs varieert in "functie van het feit of men een huisarts of een specialist raadpleegt.

Generieke en essentiële geneesmiddelen zijn beschikbaar in Kameroen. De geneesmiddelen kunnen gedekt worden door de verzekeringspolis, in functie van de organisatie en van het gezondheidsbeleid van een onderneming. Het staat elke burger van Kameroen vrij om een ziektekostenverzekering te onderschrijven bij een door hemzelf gekozen maatschappij.

Sinds 2001 zijn er gezondheidsmutualiteiten in het land. In 2006 waren er 120 gezondheidsmutualiteiten. De meeste gezondheidsmutualiteiten nemen de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste (75 à 100% van de kosten).

In Kameroen is er een sociaal zekerheidssysteem met drie onderverdelingen: het ouderdoms-, invaliditeits- en overlijdenspensioen, de kinderbijslag en de beroepsrisico's. Gezondheidszorg of werkloosheid zit niet vervat in de sociale zekerheid van Kameroen. Deze verzekering kan afgesloten worden door een werknemer van de privésector, die door zijn werkgever moet worden ingeschreven bij de Caisse Nationale de Prévoyance Sociale (CNPS).

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt

in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Ten slotte dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De verzoekende partij betwist deze motieven niet, maar stelt dat de beslissing stereotiep verwoord is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel opwerpt.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent

aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De Raad benadrukt in dit verband dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wettelijke of reglementaire bepalingen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op geen enkele wijze onderzoekt of een terugkeer naar haar land van herkomst een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit argument van de verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden. Uit een simpele lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze beide mogelijkheden, die worden genoemd in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, heeft onderzocht.

Zo stelt de ambtenaar-geneesheer dat de verzoekende partij lijdt aan een 'diabetes mellitus', een 'arteriële hypertensie', een 'myopie' en een 'astigmatisme'. De ambtenaar-geneesheer stelt eveneens vast dat de verzoekende partij een medicamenteuze behandeling volgt voor deze aandoeningen. De ambtenaar-geneesheer stelt uitdrukkelijk in zijn advies dat hij de medicamenteuze behandeling en de mogelijkheid tot opvolging door een endocrinoloog, een oftalmoloog en een cardioloog als essentieel beschouwd. Hij betoogt evenwel dat uit de medische gegevens kan afgeleid worden dat de verzoekende partij kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Doordat de verzoekende partij in staat is om te reizen, voldoet zij dus niet aan de eerste mogelijkheid, zoals beschreven in artikel 9*ter*, §1, van de Vreemdelingenwet, namelijk het actueel lijden aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor de fysieke integriteit.

De ambtenaar-geneesheer gaat in zijn advies verder onderzoeken of de behandeling die hij als essentieel beschouwd beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst van de verzoekende partij, Kameroen. Uit verschillende informatiebronnen blijkt dat zowel alle medicijnen als de opvolging door een oftalmoloog, een endocrinoloog en een cardioloog beschikbaar zijn in Kameroen. Wat de toegankelijkheid betreft stelt de ambtenaar-geneesheer dat kosten voor de zorg minder duur zijn in publieke ziekenhuizen. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij om een ziektekostenverzekering af te sluiten. Gezondheidszorg zit evenwel niet inbegrepen in de sociale zekerheid van Kameroen. Deze verzekering kan echter worden afgesloten door een werknemer. Daar de verzoekende partij geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en er geen elementen zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Kameroen, ziet de ambtenaar-geneesheer niet in waarom de verzoekende partij niet voor de kosten van haar behandeling zou kunnen instaan. De ambtenaar-geneesheer verwijst hier ook naar eventuele (geldelijke) hulp door familie, vrienden en kennissen van de verzoekende partij in Kameroen. Ten slotte verwijst de ambtenaar-geneesheer ook naar het REAB-programma van de International Organisation for Migration (hierna: IOM) die de verzoekende partij eventueel een microkrediet kan verschaffen. Gelet op dit alles is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij in Kameroen. Er bestaat dus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst. Door deze conclusie voldoet de verzoekende partij eveneens niet aan de tweede mogelijkheid die in artikel 9*ter*, §1, van de Vreemdelingenwet wordt uiteengezet.

Uit het voorgaande blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de beide mogelijkheden van artikel 9*ter*, §1, van de Vreemdelingenwet onderzocht heeft. De stelling van de verzoekende partij kan dus niet gevolgd worden. Overigens blijkt uit de rest van het verzoekschrift dat de verzoekende partij op de hoogte is van het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van haar behandeling in Kameroen. Haar tweede argument is immers gebaseerd op een deel van de motivering die wordt gebruikt in het onderzoek naar de toegankelijkheid van de behandeling in Kameroen.

Zo stelt de verzoekende partij dat de mogelijkheid dat zij zou kunnen werken in Kameroen of een beroep zou kunnen doen op familie, vrienden en kennissen hypothetisch is. Volgens haar heeft de verwerende partij geen grondig onderzoek gevoerd naar de tewerkstellingskansen van de verzoekende partij, noch naar de daadwerkelijke aanwezigheid van familie, vrienden en kennissen en hun bereidheid om de verzoekende partij bij te staan.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij nalaat om *in concreto* de motieven van de ambtenaar-geneesheer te betwisten of te weerleggen. Zij heeft, noch bij haar aanvraag, noch bij het huidige verzoekschrift, documenten neergelegd die zouden wijzen op een arbeidsongeschiktheid of op de onmogelijkheid om in Kameroen werk te vinden. Tevens toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen familie, vrienden of kennissen heeft in Kameroen, noch dat deze mensen niet bereid zouden zijn om de verzoekende partij te steunen of bij te staan. Bovendien blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 26 november 2009 een typeformulier regularisatieaanvraag heeft ingevuld. In dit formulier identificeert de verzoekende partij zich als een alleenstaande vader van 4 kinderen, allen geboren in Kameroen. Bij dit formulier zit tevens een brief van de verzoekende partij waarin zij stelt dat haar kinderen nog in Kameroen verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat minstens twee kinderen op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, meerderjarig waren. Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de kinderen later naar België zijn overgekomen of niet meer in Kameroen zouden verblijven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies verwijst naar de aanwezigheid van familie, vrienden en kennissen in Kameroen, nu blijkt dat de kinderen van de verzoekende partij zich in Kameroen bevinden. Met haar argument maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* een onderzoek had moeten voeren naar de tewerkstellingskansen van de verzoekende partij en de aanwezigheid van haar familie, vrienden en kennissen in Kameroen, nu de verzoekende partij deze argumenten niet heeft aangevoerd in haar aanvraag van 17 juni 2011 en ze nalaat om in de huidige procedure bewijzen voor te leggen die de motieven zouden weerleggen.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad tenslotte dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen ongegrond wordt verklaard omdat kennelijk geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt zich in ieder geval ook de vaststelling op dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen ziekte geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of onmenselijk of vernederende behandeling, daar er adequate behandeling is in Kameroen. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229 319; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Zo kan enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij blijft in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken (cf. EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40). Zij stelt in haar verzoekschrift enkel dat er een onderzoek gevoerd diende te worden naar de "*menselijke waardigheid*" van de verzoekende partij in Kameroen. De verzoekende partij laat echter na deze stellingen te verduidelijken en te concretiseren, noch enig begin van bewijs voor te leggen dat haar waardigheid geschonden zou worden in Kameroen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond. Evenmin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is

gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS